

[Kristen Amby.]

tiltalt for at have haft Samkvem med Medlemmer af Besættelsesmagten eller denne tilknyttede Organer i et Omfang, der laa uden for det nødvendige. Det første, man tiltaler ham for, er, at han har haft Besøg af nogle Officerer fra Besættelsesmagten. Det har han haft tre Gange før den 29. August i Sommeren 1943, fordi Tyskerne vilde beslaglægge hans Sommerhus. Hvad gjorde Præsten? Han gjorde det, han burde gøre, da de vilde beslaglægge hans Sommerhus — det er stadig selve Kendelsen, jeg tager som Udgangspunkt —, han henvendte sig til Myndighederne, til Borgmesteren i Grenaa, men denne henviste ham til at forhandle direkte med Tyskerne, og dette gjorde han saa. Der kom ikke noget ud af den Forhandling, for de tog hans Sommerhus alligevel, hvad han var meget ked af.

Dernæst havde han den Ulykke, at Døtrene havde Omgang med tyske Soldater, og at af en af dem havde fæstet sig i en Kantine for tyske Soldater. Da Faderen faar det at vide, bliver han ude af sig selv og forlanger, at hun skal løses fra denne Kontrakt. Hun siger: Det kan jeg ikke blive. Ja, men jeg vil have det, og saa tager han en Forhandling med de tyske Myndigheder og faar hende løst fra den Kontrakt.

Men er der da slet ikke noget Grundlag for det, der staar i Kendelsen til Slut om Døtrenes uværdige nationale Opræden i Forhold til Tyskerne, idet de altsaa har haft Samkvem med dem? Jo, det er der. Der paastaas, at Faderen ikke har vist tilstrækkelig Agtpaagivenhed over for sine Døtres usømmelige og unationale Opræden. Han har to Døtre, den ene er født i 1920, den anden i 1923. Den ældste havde Plads i København i 1940, da var hun altsaa 20 Aar. Faderen hører pr. Brev, at hun har Omgang med tyske Soldater. Hvad gør han saa? Han gør noget, der ikke er let i al Almindelighed for en Fader og endnu sværere for en Fader i hans Stilling. Han sørger for, at hun kommer paa en Slags Opdragelseshjem, »Skovtofte« — det kan han, da hun ikke er 21 Aar —, og dør maa hun blive, til hun bliver 21 Aar, fordi han vil have hende bort fra dette. Derefter tager hun til Berlin, og saa kommer hun hjem 1½ Aar efter og er forlovet med en tysk Soldat — man kan vel ikke forlange, at en Fader skal smide sin Datter ud af sit Hjem for det —, og det er den tyske Soldat, han modtager i Præstegaarden. Dernæst staar der i Kendelsen, at naar der blev ringet fra Tyskerne til Døtrene og Præsten tog Tele-

fonen, smækkede han Røret paa. Det er endvidere oplyst, at han har henvendt sig til Telefoncentralen og bedt den om ikke at ekspedere Samtaler til Præstegaarden fra nogen, der talte Tysk. Det mente Centralen ikke, at den kunde gaa ind paa. Det er endvidere oplyst af Døtrene selv, altsaa efter Kendelsen, at han jævnlige har formanet dem, pryglet dem og truet dem med at smide dem ud paa Grund af deres Forhold til Tyskerne, og Døtrene siger, at han ikke efter deres Mening har været vidende om, at de ofte har modtaget Besøg af tyske Soldater i Præstegaarden. Engang kommer han, staar der, og finder, at der sidder to tyske Soldater og drikker Kaffe i Præstegaarden; dem smider han ud, og bagefter prygler han Døtrene.

Det er ikke med nogen Lyst, jeg nævner denne Sag. I sig selv er den en menneskelig Tragedie af et Omfang, som vel ingen rigtig kan forstaa. Men Manden er jo værgeløs. Dommen er faldet. Han skal ud af sit Embede, ud af sin Præstegaard nu i Slutningen af Februar Maaned; økonomisk ruineret er han ogsaa, medmindre vi faar lavet denne Lov om, saaledes at der er Mulighed for Anke, hvorved der efter min Mening dog er et grundet Haab om, at man kan komme til en anden Afgørelse. Vel ved jeg, at der staar i Skriften, at Fædrenes Synder nedarves paa Børnene, men at det just skulde være en rigtig juridisk Opfattelse, at Børnenes Synder skulde nedarves paa Forældrene, har jeg nu aldrig rigtig forstaaet.

Derfor synes jeg, at denne Sag, og for øvrigt ogsaa andre Sager, giver Anledning til en Henstilling til Regeringen, en velvillig Henstilling — og det er jo den højtærede Finansminister, der her skal tage Affære, det er under ham, Domstolen sorterer — om at foranledige, at der bliver foretaget en Ændring i Loven, i hvert Fald en saadan Ændring, at der er Mulighed for Anke, saa at vi kan faa ensartede Afgørelser. Og for denne Sags Vedkommende, under Forudsætning af at den er oplyst tilstrækkeligt — og det tror jeg man maa sige, at den er —, haaber jeg en saadan Afgørelse, at man ikke rammer midt imod Folkets Retsbevidsthed.

Carsten Raft: Jeg takker den højtærede Forsvarsminister for den meget klare, positive og udtømmende Besvarelse, han har givet af min Forespørgsel; saa kan der forhaabentlig ikke længere være nogen Tvivl om, hvordan det Forhold skal være paa det Omraade, og ingen Myndighed kan være i Tvivl om det.